

Нѣкой и другы день ся минѣ. Райна на праздно чякаше. Ты исѣхнѣ, ослабнѣ, измръшевь. На трети-атѣ день Туллà обаде че иде комисъ.

Райна ся затече да го посрѣщне дори до врата-та.

— Къде ѣ царь-атѣ? попыта го ты, и като че ся оплаши, и отетѣши пакѣ назадѣ.

— Царь-атѣ заповѣда, рече комисъ полека, и помлѣкнѣ.... Сѣдни царкыньо! Той заповѣда да ти кажѣ да зарад'вашь душѣ-тѣ му, и да испълнишь волѣ-тѣ му.....

— Каква воля? каз'вай чевръсто.

— Святѣ-тѣ волѣ царевѣ и бащинѣ, каза комисъ провлѣчено, като че ся радоваше на мѣкы-тѣ Райнины.

— Та каква воля, що не каз'вашь?

— Най подирнѣ-тѣ му волѣ.

Райна искрѣщѣ, Туллà подскочи кѣмъ неѣ и подпрѣ главѣ-тѣ и', ком-то клюмнѣ като причюпено цвѣте. Очи-тѣ и' — безъ слѣзи, уста-та и' — безъ думы, але сѣка жилка Райнина треперѣше, а комисъ пристори ся нажаленѣ, и ѣж мѣчаше, та и' приказ'ваше за смръть-тѣ на царь-атѣ. Зла честь, каз'ваше той, царь-атѣ,